

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)

SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **T. S.**

skazanego z art. 299 § 5 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 24 października 2023 r,

w przedmiocie wniosku obrońcy o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16 listopada 2022 r., sygn. II AKa 149/22 zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z 5 stycznia 2016 r., sygn. III K 314/09

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

1. oddala wniosek o wznowienie postępowania;

2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciąża
skazanego T. S.

UZASADNIENIE

T.S. oskarżony został o to, że:

1. w okresie od 5 października do 25 listopada 2004 r. w W. oraz innych miejscowościach na terenie kraju, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z M. G., T. G., a także działającymi w ramach

zorganizowanej grupy przestępczej A. Z., D. K., R. J., Z. K., S. S., H. L., T. L. oraz innymi ustalonymi osobami, w stosunku do których prowadzone są odrębne postępowania karne, animującymi działalnością innych podmiotów gospodarczych wykorzystywanych w ramach grupy przestępczej, brał udział we wprowadzeniu do obrotu na terenie Polski oleju napędowego sprowadzony spoza granic kraju w ilości 1.711.971 litrów bez uiszczenia podatku akcyzowego, w ten sposób, że wiedząc, iż T. G. dysponuje możliwością dostarczenia oleju napędowego nabywanego na terenie Niemiec na rzecz T. z siedzibą w W., w oparciu o procedurę przemieszczania wewnątrzwspólnotowego paliw jako wyrobów akcyzowych zharmonizowanych z zastosowaniem procedury zawieszenia akcyzy, jak również za pośrednictwem M. G. wiedząc, iż A. Z. występujący w imieniu zorganizowanej grupy przestępczej, wykorzystującej w działalności przestępczej podmioty gospodarcze: Firma Handlowo - Usługowa „T.” z siedzibą w K., ul. [...], Firma Handlowo - Usługowa „S.” z siedzibą w K., ul. [...], „E.” Sp. z o.o. z siedzibą w M., ul. [...] oraz inne, poszukując dostawców oleju napędowego, w celu jego wprowadzania do obrotu, przedstawił za pośrednictwem M. G. A. Z. ofertę pośredniczenia - w zamian za z góry ustaloną prowizję - we wprowadzaniu do obrotu na terenie Polski nielegalnie sprowadzonego z Niemiec oleju napędowego, a następnie pełniąc rolę pośrednika umożliwił wprowadzenie do obrotu gospodarczego na terenie Polski oleju napędowego sprowadzonego spoza granic kraju bez uiszczenia podatku akcyzowego, w ilości nie mniejszej niż 1.711.971 litrów, w stosunku do której to ilości wartość akcyzy wynosiła nie mniej niż 3.435.942 zł i stanowiła mienie znacznej wartości, wiedząc iż wskazany produkt nie został obciążony akcyzą, zaś obrót pomiędzy firmą N. a firmami reprezentowanymi przez A. Z. odbywa się z pominięciem wystawiania jakichkolwiek legalnych dokumentów wymaganych w obrocie paliwami płynnymi, przez co przywłaszczył na szkodę Skarbu Państwa stanowiącą mienie znacznej wartości kwotę 3.435.942 zł, tj. o przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut LXXVII aktu oskarżenia);

2. w okresie od 5 października do 25 listopada 2005 r. w W. oraz innych miejscowościach na terenie kraju, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z M. G., T. G., a także działającymi w ramach zorganizowanej grupy A. Z., D. K., R. J., Z. K., S. S., H. L., T. L. oraz innymi ustalonymi osobami, w stosunku do których prowadzone są odrębne postępowania karne, animującymi działalnością innych podmiotów gospodarczych wykorzystywanych w ramach grupy przestępczej, podjął czynności zmierzające do udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego w znacznej wysokości wynoszącej co najmniej 4.068.715 zł, a także miejsca ich umieszczenia, wykrycia, zajęcia lub orzeczenia przepadku w ten sposób, że:

- przyjął od M. G. pochodzące od A. Z. w formie osobistych przekazów gotówkowych, następujących bezpośrednio po sobie i w krótkich odstępach czasowych, pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 4.068.715 złotych, przekazanych mu jako rozliczenie sprzedaży nielegalnie sprowadzonego na teren Polski i wprowadzonego do obrotu oleju napędowego, które to środki finansowe wprowadzone zostały uprzednio w celu ich zalegalizowania do systemu bankowego przez członków zorganizowanej grupy kierowanej przez A. Z. dysponujących rachunkami rozliczeniowymi prowadzonymi na rzecz firm: Firmy Handlowo - Usługowej „T.” z siedzibą w K., ul. [...], Firmy Handlowo - Usługowej „S.” z siedzibą w K., ul. [...], „E.” Sp. z o.o. z siedzibą w M., ul. [...], poprzez ich wpłacenie w gotówce na rachunek rozliczeniowy firmy „E.” sp. z o.o., a następnie pod pozorem realizacji fikcyjnych tytułów płatności przetransferowane na rachunki rozliczeniowe prowadzone na rzecz firm: FFIU „T.”, FHU „S.” oraz prywatny rachunek rozliczeniowy założony na rzecz H. L., z których to rachunków wypłacone zostały następnie w gotówce przez H. L., D. K. i R. J. i przekazane A. Z. a przez tego ostatniego bezpośrednio do rąk M. G., które to środki finansowe, po dokonaniu przez M. G. ich wymiany na walutę euro otrzymał osobiście, w celu dokonania dalszej płatności na rzecz członków grupy przestępczej za dostarczony olej napędowy, wiedząc, iż:

1. żadna z opisanych na rachunkach rozliczeniowych transakcji nigdy nie miała miejsca w rzeczywistym obrocie gospodarczym,
2. obrót olejem napędowym odbywa się bez jakiejkolwiek dokumentacji fakturowej,
3. a realizowane rozliczenia bankowe mają charakter pozorny i służą wyłącznie upozorowaniu legalności procedury wprowadzania do obrotu sprowadzonego nielegalnie paliwa,

tj. o przestępstwo z art. 299 § 5 k.k. i § 6 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut LXXVIII.- aktu oskarżenia);

3. w okresie od nieustalonego dnia grudnia 2004 r. poprzedzającego dzień 22 grudnia 2004 r. do dnia 4 marca 2005 r. w K., W. oraz M., podjął czynności zmierzające do udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego w kwocie nie niższej niż 240.000 zł, a także miejsca ich umieszczenia, wykrycia, zajęcia lub orzeczenia przepadku w ten sposób, że:

4. wiedząc o istnieniu nieuregulowanego rozliczenia pomiędzy osobami wchodzącymi w skład grupy przestępczej, w kwocie nie niższej niż 366.000 zł, z tytułu sprzedaży na terenie Polski paliw sprowadzonych przez członków grupy przestępczej spoza granic kraju bez uiszczenia akcyzy, wynikającego z zablokowania przez organy ścigania, w trakcie legalizowania przez członków grupy na rachunku jednego z podmiotów gospodarczych wchodzących w skład zorganizowanej grupy przestępczej środków pochodzących z przestępstwa, kwoty 290.000 zł oraz fizycznego zatrzymania u jednego z podejrzanych wchodzących w skład grupy kwoty 76.000 zł,
5. wiedząc o dysponowaniu przez R. J., odpowiedzialnego za dokonanie w imieniu grupy rozliczenia dostarczonego oleju napędowego, samochodem

marki M. o wartości 240.000 zł, nabytego przez firmę M. Sp. z o.o. z siedzibą w W. od A. C.,

6. po uprzednim ustaleniu z R. J. terminu i miejsca sporządzenia umowy sprzedaży wskazanego pojazdu, w dniu 22 grudnia 2004 r. w K. z udziałem R. J., podpisał jako nabywca reprezentujący firmę N. Sp. z o.o., sporządzoną przez R. J. w imieniu M. Sp. z o.o. z siedzibą w W. fikcyjną fakturę nr [...], sprzedaży samochodu marki M. o wartości 240 000 zł brutto, mającą rzekomo miejsce w W., wiedząc, iż:

- R. J. nie posiada jakichkolwiek umocowań do występowania w imieniu M. Sp. z o.o., bądź sprzedaży składników majątkowych spółki,

- podpisana na fakturze jako sprzedająca B. Z. nie posiada jakichkolwiek umocowań do występowania w imieniu M. Sp. z o.o., bądź sprzedaży składników majątkowych spółki, i w chwili sporządzania umowy nie przebywa na terenie kraju,

- faktyczna zapłata za sprzedany samochód nie będzie miała miejsca, a następnie, wbrew woli R. J. fizycznie przejął samochód wraz z dokumentami i kluczami z miejsca wskazanego przez R. J., przejmując w ten sposób korzyść majątkową uzyskaną z przestępstwa do wysokości 240.000 zł,

- w dniu 4 marca 2005 roku, działając w celu zalegalizowania korzyści pochodzącej z przestępstwa wprowadzania na terenie Polski do sprzedaży oleju napędowego przywożonego spoza granic kraju bez opłat akcyzy i posługując się sfałszowanym dokumentem sprzedaży samochodu w postaci faktury VAT nr [...] a także przedkładając inne wymagane prawem dokumenty, odnoszące się do rejestracji pojazdu, uzyskane od R. J. oraz wystawiając na rzecz innej osoby upoważnienie do występowania w imieniu spółki N. przez Urzędem Miejskim w M., poprzez przedłożenie dokumentów wraz z wnioskiem o zarejestrowanie pojazdu, podstępnie wprowadził w błąd Prezydenta Miasta M., co do legalności i mocy prawnej przedłożonej faktury VAT nr [...] sprzedaży samochodu marki M., wyłudając poświadczenie nieprawdy w postaci decyzji o czasowej rejestracji przedmiotowego pojazdu w dniu 4 marca 2005 roku na rzecz firmy N. Sp. z o.o. z

siedzibą w M., tj. o przestępstwo z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut LXXIX. – aktu oskarżenia);

4. w dniu 2 czerwca 2005 roku w W., woj. [...], udzielił pełniącemu służbę funkcjonariuszowi Służby Więziennej korzyści majątkowej w kwocie 300 zł, w celu skłonienia go do naruszenia obowiązku służbowego, wyrażającego się w podjęciu działań nakierowanych na umożliwienie dokonania niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa przeniesienia tymczasowo aresztowanego do Aresztu Śledczego w B., tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. (zarzut LXXX – aktu oskarżenia).

Wyrokiem z 5 stycznia 2016 r., o sygn. akt III K 314/09, Sąd Okręgowy w Krakowie T. S. uznał winnym:

- popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. LXXVII aktu oskarżenia, z tym jednak, że przyjął, iż w sposób tam opisany, działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., W. M., A. W., T. G. i M. G., a nadto, we wskazanym tam również okresie, wspólnie i w porozumieniu z działającymi w ramach odrębnej zorganizowanej grupy przestępczej A. Z., R. J., D. K., Z. K. oraz innymi ustalonymi osobami, odnośnie do których prowadzone były odrębne postępowania, przywłaszczył na szkodę Skarbu Państwa przysługujące mu prawo majątkowe znacznej wartości w postaci roszczenia o zapłatę podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 1.799.819,98 zł należnego Skarbowi Państwa od opisanych tam również, jako faktycznie wykonanych z naruszeniem warunków oraz form określonych przepisami prawa, czynności podlegających opodatkowaniu tym podatkiem odnoszących się do sprowadzonego spoza granic kraju z naruszeniem obowiązku zapłaty podatku akcyzowego oleju napędowego w ilości co najmniej 1.525.271 litrów, co stanowi przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 k.k. w zw. z § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie

ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks kamy, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks kamy wykonawczy, ustawy - Kodeks kamy skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 206 poz. 1589), przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu nadto karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100,00 zł.;

- popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. LXXVIII aktu oskarżenia, z tym, że przyjął, iż przedmiotem tego czynu były pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 1.799.819,98 zł pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na wprowadzeniu do obrotu na terenie kraju oleju napędowego sprowadzonego spoza granic kraju z naruszeniem obowiązku zapłaty podatku akcyzowego oraz przywłaszczeniu należnego z tego tytułu Skarbowi Państwa prawa majątkowego w postaci roszczenia o zapłatę tego podatku i użyciu w tym celu podrobionych dokumentów w postaci faktur sprzedaży VAT, nie przyjmując zarazem, by działał w ten sposób w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej i by taką korzyść z popełnienia tego czynu uzyskał, co stanowi przestępstwo z art. 299 § 5 k.k. w zw. z § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 299 § 5 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. LXXIX aktu oskarżenia, z tym, że przyjął, iż dopuścił się go w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, co stanowi przestępstwo z art. 299 § 6 k.k. w zw. z § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 w zw. z § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks kamy, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks kamy wykonawczy, ustawy - Kodeks kamy skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 206 poz. 1589), przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu nadto karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100,00 zł;

- popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. LXXX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Następnie w oparciu o przepisy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., Sąd Okręgowy w Krakowie tym samym wyrokiem w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzekł wobec T. S. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, a w miejsce jednostkowych kar grzywnien wymierzonych - orzekł wobec niego karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych, określając na nowo wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100,00 zł.

Następnie na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec T. S. kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata.

Na podstawie art. 299 § 7 k.k., w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Sąd Okręgowy orzekł nadto wobec T. S. środek karny w postaci przepadku kwoty 240.000,000 zł tytułem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia tego przestępstwa.

Wskutek wniesionych apelacji Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 25 listopada 2019 r., wydanym w sprawie II AKa 249/21, zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego T. S. w ust. CXLIII w miejsce wskazanej daty „od 5 października do 25 listopada 2005 roku” przyjął datę „od 5 października do 25 listopada 2004 roku”. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wobec wniesienia kasacji od powyższego wyroku przez obrońców skazanych R. J. i A. C. wyrokiem z dnia 12 maja 2022 r., w sprawie o sygn. IV KK 408/21, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w zakresie w jakim utrzymano nim w mocy wyrok Sądu Okręgowego co do czynu R. J. przypisanego mu w pkt XXI

wyroku sądu I instancji, a także przy zastosowaniu art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. wyrok Sądu Apelacyjnego w zakresie w jakim utrzymano nim w mocy wyrok Sądu Okręgowego co do J. B. (w zakresie pkt LXII wyroku Sądu Okręgowego), W. M. (CXXXII), T. S.(CXLII – LXXVII – aktu oskarżenia), M. G. (CL) i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie. W pozostałym zakresie kasacje oddalił i uznał je za oczywiście bezzasadne.

Sąd Najwyższy w przywołanym orzeczeniu uchylając wyrok wskazał, że niezapłacenie należnego Skarbowi Państwa podatku wprost stanowi przedmiot innego, niż uregulowany w art. 284 k.k., typ przestępstwa a mianowicie typ przestępstwa z art. 54 § 1 k.k.s. którego karalność, na etapie orzekania przez Sąd Najwyższy, zgodnie z dyspozycją art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. i § 5 k.k.s., uległo przedawnieniu.

Wskazał również, że nigdy nie dochodzi do przywłaszczenia roszczenie o zapłatę tego podatku, bo wiązać musiałoby się to z uprzednim legalnym przekazaniem takiego uprawnienia (do ściągania podatku) przez Skarb Państwa innemu podmiotowi.

Wyrokiem z 16 listopada 2022 r., sygn. II AKa 149/22, Sąd Apelacyjny w Krakowie ponownie rozpoznając apelacje m.in. obrońcy skazanego T. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 5 stycznia 2016 r., sygn. III K 314/09, kierując się wskazaniem prawnym Sądu Najwyższego uniewinnił T. S. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXXVII aktu oskarżenia a więc od popełnienia przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W uzasadnieniu wskazanego wyżej wyroku Sąd Apelacyjny uniewinniając T. S. od popełnienia w/w czynu wskazał nadto, że aktem oskarżenia zarzucono mu popełnienie przestępstw z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Ani więc w kwalifikacji prawnej tego czynu, ani też w jego opisie nie pojawiły się znamiona występku z art. 270 § 1 k.k. Sąd Okręgowy przypisując natomiast T. S. znamiona występku z art. 270 § 1 k.k. nie uzupełnił w tym zakresie opisu czynu. W przedmiotowej sprawie odnośnie tego czynu została złożona jedynie apelacja na korzyść skazanego – stąd niemożliwym było dokonywanie

ustaleń oraz przyjęcie, że wyczerpał on znamiona występku z art. 270 § 1 k.k. – bowiem byłoby to działaniem na niekorzyść.

W dniu 17 lutego 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego T. S., radcy prawnego A. L. o wznowienie postępowania w tej sprawie.

Autor wniosku, powołując się na art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., wskazał, że wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16 listopada 2022 r., II AKa 149/22, uniewinniający T. S. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXXVII aktu oskarżenia, stanowi nowy fakt, wskazujący na to, że skazany nie popełnił przestępstw, o których mowa w pkt LXXVIII i LXXIX aktu oskarżenia. Z tego faktu wnioskodawca wywodzi, że czyn, który miał stanowić dla przestępstwa prania brudnych pieniędzy przestępstwo pierwotne (bazowe) ostatecznie nie został uznany za przestępstwo w ogóle, gdyż T. S. został uniewinniony od jego popełnienia, właśnie z tego powodu, że nie stanowił on przestępstwa, a nie z powodu żadnej innej przesłanki wyłączającej ściganie czy karanie. Skoro nie ma przestępstwa bazowego, to oskarżonego nie można skazać za przestępstwo opisane w art. 299 k.k. Nadto wnioskodawca wskazał, że czyny ostatecznie przypisanego T. S. nie stanowią przestępstwa bowiem pieniądze i mienie, w przekazywaniu których brał udział nie pochodziły z przestępstwa, lecz z normalnych transakcji gospodarczych. Wnioskodawca powołując się na treść uchwały pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2005 r., sygn. I KZP 7/05, stwierdził, że czynności jakie podjął T. S., zmierzające do udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, nie stanowią przestępstwa, bowiem „pochodzenie tych środków musi być „przestępne”, czyli muszą pochodzić z przestępstwa, ale już nie z wykroczenia lub przestępstwa skarbowego.

W konkluzji obrońca wniósł o wznowienie postępowania w części dotyczącej skazanego T. S. i w zakresie dotyczącym skazania go za przestępstwa, o których mowa w pkt CXLIII oraz CXLIV wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 5 stycznia 2016 r., w sprawie o sygn. III K 314/09. Nadto powołując się na treść art. 547 § 3

k.p.k. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 25 listopada 2019 r. w sprawie II AKa 268/17 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 5 stycznia 2016 r., sygn. III K 314/09 w części objętej wnioskiem o wznowienie postępowania i uniewinnienie T. S. od czynów zarzucanych mu w pkt LXXVIII oraz LXXIX aktu oskarżenia.

W odpowiedzi na wniosek obrońcy skazanego prokurator wniósł o oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego T. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie bowiem z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa, bądź też, że skazany nie podlegał karze. Przywołane we wniosku okoliczności w żaden sposób nie prezentują waloru dowodowego, który stanowiłby skuteczną podstawę do wznowienia postępowania albowiem orzeczenie, na które się powołuje wnioskodawca nie należy do sfery nowych dowodów czy też faktów. Nowymi faktami lub dowodami mogą bowiem być tylko takie źródła dowodowe czy też okoliczności, które dostarczają nowych informacji o przebiegu, skutkach i ocenie zdarzeń, których elementem były zachowania podjęte przez osoby, których dotyczy prawomocne orzeczenie.

Ocena prawna jednego z zarzucanych skazanemu czynów w zakresie kwalifikacji prawnej błędnie przyjętej przez sąd I instancji, która w efekcie doprowadziła do uniewinnienia skazanego od popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w art. 284 §1 k.k. przez sąd odwoławczy nie należy do sfery faktów czy też sfery dowodowej i tym samym nie może być podstawą wznowienia postępowania w zakresie przypisanego temuż skazanemu innego przestępstwa, w tym wypadku przestępstw określonych w art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. i art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. Natomiast może być podstawą kasacji wniesionej przez stronę albo z uwagi na ograniczenia wynikające z treści art. 523 § 2 k.p.k. – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie - kasacji wniesionej przez podmiot wymieniony w art. 521 k.p.k.

Nie może być też podstawą wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. odmienna wykładnia znamion przypisanego skazanemu czynów. Postępowanie wznowieniowe nie służy bowiem prowadzeniu na nowo kontroli ustaleń faktycznych i oceny prawnej dokonanych w trakcie zwykłego toku instancji. Uruchomienie tego postępowania może nastąpić tylko w wypadku przedstawienia sądowi konkretnych i poddających się weryfikacji faktów oraz dowodów potwierdzających, że dotychczasowe rozstrzygnięcie było błędne, a postępowanie powinno zostać ponowione (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2020 r., V KZ 55/20).

Na marginesie zauważyć należy, że dla przypisania przestępstwa "prania brudnych pieniędzy" nie jest konieczne, by popełnienie pierwotnego czynu zabronionego było stwierdzone rozstrzygnięciem jakiegokolwiek organu, w szczególności prawomocnym wyrokiem sądu. Nie ma także znaczenia przedawnienie karalności czynu bazowego (por. J. Długosz, *Przestępstwa prania pieniędzy*, w: *System prawa karnego. Przestępstwa przeciwko mieniu i gospodarcze*. Tom 9, pod red. R. Zawłockiego, Warszawa 2011, s. 584 in). Wnioskodawca wskazując natomiast na treść uchwały pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2005 r., sygn. I KZP 7/05, sugerując tym samym, że popełnienie czynu zabronionego - prania brudnych pieniędzy, w odniesieniu do czynności podjętych przez T. S. nie stanowi przestępstwa, bowiem „pochodzenie tych środków musi być „przestępne”, czyli muszą pochodzić z przestępstwa, ale już nie z wykroczenia lub przestępstwa skarbowego nie ma odzwierciedlenia w cytowanej uchwale Sądu Najwyższego, bowiem Sąd Najwyższy jednoznacznie uznał, że „przed dniem 17 października 1999 r., zarówno w art. 258 § 1 k.k., jak i w innych, zmienionych przez art. 4 § 6 pkt 1-8 przepisów prowadzących Kodeks karny skarbowy, przepisach Kodeksu karnego, przez użyte tam wówczas określenie przestępstwo należało rozumieć także przestępstwo skarbowe. Przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy uchylając wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie wprost wskazał, że czyn skazanego należało zakwalifikować jako czyn wypełniający znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. 54 § 1 k.k.s., które na etapie orzekania przez Sąd Najwyższy uległo przedawnieniu. Podmiotem natomiast przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. nie

musi być sprawca przestępstwa bazowego – jak zdaje się sugerować we wniosku obrońca T. S.. Przypomnieć w tym miejscu należy, że T. S. przypisano popełnienie czynu z art. 299 § 1 k.k. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, którzy ostatecznie zostali uznani wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie za winnych m.in. popełnienia przestępstw określonych w art. 270 § 1 k.k.

Wnioskodawca w dalszej części uzasadnienia złożonego wniosku wskazuje na błędy sądu w zakresie ustaleń co do pochodzenia środków płatniczych - co w konsekwencji świadczyć ma, że T. S. nie wypełnił znamion czynu z art. 299 § 1 k.k.

W tym kontekście wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że w toku postępowania o wznowienie nie jest dopuszczalne badanie prawidłowości oceny materiału dowodowego, dokonanej przez sądy orzekające w sprawie, ani też prawidłowości poczynionych przez te sądy ustaleń faktycznych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw do wznowienia a kosztami postępowania w przedmiocie wznowienia obciążył skazanego T. S.

[SOP]

[ms]